

ĐỨC NGÀI ĐÃ DẠY TÔI QUA HÌNH ẢNH CỦA THẦY THƯỢNG ĐẠT HẠ TRUNG

(Trích Tạp Chí Quy Nguyên số 30 – Phát hành ngày 10 tháng 5 năm 1996)
Dr. Châu Nhật Tân

Tháng 2 năm 1995, đúng vào ngày thứ 50 sau ngày Đức Ngài lìa thế. Đức Ngài đã trở về qua xác của một đệ tử để gặp riêng tôi. Trước khi Ngài đề cập về chuyện Đạo Pháp, Đức Ngài bảo tôi thực hiện ngay một chuyện đời thuần túy là phải đi gặp “thầy Hai” tức Hòa Thượng Thượng Đạt Hạ Trung, trụ trì tại một ngôi chùa ở Bình Đông.

Tôi hỏi Ngài gặp để làm chi? Ngài bảo cứ đến gặp và dặn tôi liên lạc với cô Sáu ở Bình Đông, vì cô ấy biết chùa nơi thầy này trụ trì. Tuân lời dạy của Đức Ngài, sau khi liên lạc với cô Sáu thì khoảng 2, 3 ngày sau, tôi cùng Sư Tỉ, cô Sáu và em Đông, một đệ tử trẻ, lái xe chở chúng tôi đến chùa Pháp Tụ tại Bình Đông, Quận 8, thành phố Hồ Chí Minh.

Chùa Pháp Tụ là ngôi chùa có diện tích khá rộng rãi nhưng nằm thật sâu trong những con hẻm nhỏ hẹp, nếu không là người địa phương thì khó lòng tìm ra được. Cuối cùng chúng tôi

có mặt tại chùa lúc gần 8 giờ sáng. Vừa gặp tôi, vị thầy trụ trì liền nói:
- Ủa, mới gặp hôm qua mà !

Thầy trụ trì đã hơn 96 tuổi, tôi nghĩ có lẽ thầy nhớ mại tôi với một người nào đó. Tôi cũng không trả lời câu nói này. Đến đây, tôi cũng không biết bắt đầu câu chuyện như thế nào, vì tôi cũng không hiểu mục đích Đức Ngài bảo tôi đến để làm gì, nên tôi chỉ thuần túy thăm hỏi sức khỏe và chờ xem chuyện gì sẽ diễn ra. Thấy vị trụ trì đã cao tuổi nên Sư Tỉ rất ân cần thăm hỏi thầy. Ngồi kế bên chúng tôi ông tâm sự, có những lần bị ngất ngoài sân và được các đệ tử cứu cấp kịp thời... ông còn nói thêm, mặc dầu tuổi đã cao nhưng còn “nợ” nên chưa đi ...

Vin vào câu nói đó, tôi mới thăm dò xem vị trụ trì còn nợ gì? Có lẽ đây là lý do Đức Ngài bảo tôi đến chẳng? Tôi phán đoán, có lẽ trước kia Đức Ngài đã nhờ thầy giữ một vật gì đó hoặc dặn dò một chuyện gì đó nhưng qua sự thăm dò, tôi thấy mọi phán đoán của tôi đều không đúng! Nên càng không hiểu Đức Ngài bảo tôi tới đây gặp để làm gì?

Tuy vậy, trong suốt buổi đàm thoại, thầy trụ trì luôn tỏ ra lưu luyến với tôi một cách thật lạ. Thầy xin tôi ở lại ăn cơm với thầy, tôi từ chối, thầy cố nài nỉ, tôi tiếp tục từ chối. Tôi nghĩ, nếu tôi đi một mình thì không có chi trở ngại, đường này còn nhiều người cùng đi. Vả lại, lúc ấy mới hơn 8 giờ, nếu nhận lời dùng cơm với thầy thì phải đợi đến 12 giờ trưa sẽ làm phiền bao người và em Đông còn đợi xe bên ngoài dưới cái nắng chói chan...

Thầy cố nài nỉ một cách thật tội nghiệp, Sư Tỉ, cô Sáu mới nói với tôi nên nhận lời mời và tôi đã nhận lời.... Trong buổi cơm, thầy trụ trì chăm sóc và gấp thức ăn cho tôi từng tý,. Xong bữa ăn, tôi cảm ơn thầy và ra về. Lo nghĩ về người cha vừa qua đời, mang nặng lời dặn của cha mình mà không chi gỡ được nghi vấn này nên lòng tôi luôn mang nặng một sự thắc mắc khó lòng biết hỏi cùng ai?

Hơn tuần sau, thầy Thượng Đạt Hạ Trung truyền giao chức trụ trì cho đệ tử của thầy và có tôi chứng kiến lễ truyền giao ấy. Hơn tháng sau, từ Mỹ, tôi nhận được tin thầy đã viên tịch khoảng tháng 5 năm 1995...

Sau này, mọi sóng gió được lắng yên, qua thời gian tu luyện và hiểu đạo. Tôi đã hiểu được ý định của Đức Ngài muốn giúp tôi giải một điểm kẹt của phần đời...

...Trước khi đến cõi Ta Bà này, tôi và thầy là đôi bạn thân, hai chúng tôi cùng nhận lệnh để đến nơi này. Chúng tôi đã hẹn nhau: “Đến nơi ấy, mình sẽ gặp lại”... nhưng rồi mọi chuyện lại thay đổi, tôi đã được đình lại vài phút giây để nhận lệnh mới.

Chỉ vài phút giây mà nơi đây đã 60 năm. Một người đã ngoài 90, còn tôi thì vừa 30. “Ừa, mới gặp hôm qua mà!” Câu nói này của thầy không phải là vô tình, cũng không phải là sự nhớ mại của ông cụ hơn 90. Thầy đã nhớ tôi rất rõ, nhớ đến cái nợ mà tôi và thầy đã hứa hẹn nhau.

Sau này hiểu và nhớ lại câu chuyện, tôi quỳ xuống ngôi Đức Ngài mà cảm tạ Ngài. Ngài đã giúp tôi thoát được cái nghiệp khẩu, mặc dầu chỉ là sự hứa hẹn của đôi bạn nhưng nếu không thực hiện được lời hứa thì phải trụ hoài nơi cõi thế để chờ gặp lại người xưa.

Đối với đệ tử trong pháp, từ đó về sau, mỗi lần khuyên các đệ tử cẩn ngôn, tôi thường đem chuyện của bản thân mình mà kể cho mọi người. Tôi không hứa hẹn với ai một điều gì, kể cả những lời nói vu vơ, xã giao như những người trong xã hội Hoa Kỳ thường sử dụng “see you tomorrow”, hoặc “see you later”... Làm thế nào để biết ngày mai xảy ra chuyện gì? Tôi không hứa mà chỉ làm tròn, làm tròn tất cả những gì mà mình có thể làm được!

Có thể nhiều người cho chuyện trên là dị đoan không thực. Cũng không sao, tôi chỉ truyền đạt những gì tôi trải qua và gặp phải. Có thể nó có lý đối với tôi nhưng thật vô lý với quý bạn. Tuy nhiên, với tôi, tôi đem chuyện bản thân mình để dạy người đời: Đừng nói dối, đừng hứa hẹn một cách vô trách nhiệm hoặc hứa hẹn vô ý thức dầu là một lời hứa không đáng chi cả !

Tin hay không cũng không sao, các bạn muốn hứa hẹn, thề thốt, nói năng vô tội vạ cũng được. Đó là quyền của quý bạn. Rồi cuộc đời sẽ trả lời tất cả cho mình, khi ấy, các bạn hãy nhớ đến đã một lần trong đời đọc được bài học này của tôi.